

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΚΟΥΤΑΣ

Ο ευνοούμενος

ΚΕΔΡΟΣ

Κάθε ομοιότητα με υπαρκτά πρόσωπα και γεγονότα είναι συμπτωματική και προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα.

Βαγγέλης Κούτας: *Ο εννοούμενος*

ISBN 978-960-04-5478-9

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Πατεράκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Βαγγέλης Κούτας, 2024

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2024

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ήταν σαν να βομβάρδιζαν το βουνό. Η βοή απλωνόταν στα καμποχώραφα και ο απόηχος, που έφτανε μέχρι τον όρμο της Σαλαώρας, έσβηνε σαν το ξεψυχισμένο βογκητό των προεστών της Πρέβεζας που δολοφόνησε ο Αλή πασάς. Ήταν απανωτά τα φουρνέλα από τις έξι το πρωί ως αργά το απόγευμα. Έσκαγαν, σκορπίζοντας θραύσματα των αποκολλημένων βράχων που χοροπηδούσαν θριαμβευτικά παρασέρνοντας βάτα, σπάζοντας μεγάλες φτελιές, φράξα και ισοπεδώνοντας θάμνους και φτέρες. Τα πουλιά και τα αγρίμια εγκατέλειπαν τις φωλιές τους για να σωθούν από τον χαλασμό. Τα αγρίμια παρασύρονταν από το μεγάλο αποστραγγιστικό κανάλι που είχαν ανοίξει οι φαγάνες και οι μπουλντόζες, σκάβοντας τη γη σαν μεγάλα σκαθάρια για να μετατρέψουν τον βάλτο σε καλλιεργήσιμες εκτάσεις γης, μιας και το επόμενο διάστημα το κράτος θα έφερνε από τις χαμένες πατρίδες έποικους Πόντιους που ζούσαν εξόριστοι στον Καύκασο. Ήταν ο τελευταίος συνοικισμός στην περιοχή που θα στέγαζε επαναπατρισμένους, καθώς στους λόφους, στη διαδρομή προς το Ζάλογγο, είχαν ιδρυθεί η Νέα Σαμψούντα, η Νέα Κερασούντα και η Σινώπη προς την πλευρά της Νικόπολης. Είχαν περάσει σαράντα χρόνια από την απελευθέρωση και τα χωριά

είχαν αποκτήσει ελληνικές ονομασίες· οι Τούρκοι αποτελούσαν παρελθόν. Τα απομεινάρια του ήταν χαλάσματα από φυλάκια και ανθρώπινα κόκαλα τα οποία ξέβραζε η λάσπη, όταν αποτραβιόταν το νερό βαθιά στον βάλτο κατά τους καλοκαιρινούς μήνες.

Σε δυο τρία σημεία γύρω από το βουνό υπήρχαν σκόρπιες λαξεμένες πέτρες από τις κατεστραμμένες εκκλησίες του Αϊ-Γιώργη, του Αϊ-Γιάννη και ενός ναού με την ονομασία παλιοκλήσι, που τον είχαν καταστρέψει οι Τούρκοι και κανείς δεν γνώριζε σε ποιον άγιο ήταν αφιερωμένος. Επειδή όμως ο ναός βρισκόταν στις εκβολές του ποταμού και μπροστά απλωνόταν ο Αμβρακικός, εικάζεται ότι ήταν η εκκλησία του Αϊ-Νικόλα, του προστάτη των ναυτικών. Τα συγκεκριμένα σημεία με τα σκόρπια κόκαλα, ήταν απαγορευτικά τις νύχτες σχεδόν για όλους. Τα μνήματα του Αϊ-Γιώργη ήταν τόπος λατρείας για τη μυστηριώδη γριά Μαριγούλα, που τις νύχτες της πανσελήνου πήγαινε εκεί με τα μαντζούνια και τα σύνεργά της για να κάνει στο κατάλληλο μέρος τις παράξενες μαγανείες της.

Το καλύβι της βρισκόταν στην εσχατιά του χωριού και λίγα μέτρα πριν από τον βούρκο με τις βουρλιές και τα ψαθιά. Το μεσοχείμωνο την έσωζε από τις πλημμύρες ένα αυλάκι πλάτους και βάθους δύο μέτρων, έργο της κοινότητας. Στην άκρη του καναλιού φύτεωναν ιτιές και λυγαριές θεριεμένες από το νερό. Εκεί ανάμεσά τους έστηνε βρόχους από αλογότριχες για να πιάνει γλάρους, νερόκοτες και μπεκατσίνια, που τα έψηνε, ενώ τα φτερά, τα εντόσθια και τα κεφάλια τους τα έβραζε φτιάχνοντας υγρά. Έφτιαχνε σκευάσματα για να τα πίνουν οι γυναίκες που είχαν ερωτικές απογοητεύσεις και ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες, ενώ τα μαντζούνια της προορίζονταν για τις γεροντοκόρες που

έψαχναν άντρα. Επίσης, είχε σταγόνες για την ανικανότητα και για όποια ήθελε να εκδικηθεί τον εραστή της που την παράτησε.

Εκτός από κεφάλια, εντόσθια και φτερά πουλιών, τα μαγικά φίλτρα της περιείχαν και βότανα του βουνού.

Σε βρόχους από σύρμα είχε πιάσει και δύο ποντικοκάστορες. Κολλητά στο καλύβι της είχε ένα δέντρο-κλουβί με γαλιάντρες, κοτούφια, τσίχλες, καρδερίνες και σπίνους, διότι της άρεσε να ακούει τις μελωδικές φωνές τους το χάραμα και στη δύση του ήλιου, όταν είχαν οίστρο. Τριγύρω και μπροστά από το καλύβι είχε φυτέψει ελιές, πορτοκαλιές και στο πίσω μέρος μια τζιτζιφιά η οποία σκέπαζε το παράπηγμα σαν ομπρέλα. Στον κορμό της έδενε τα σκυλιά της, δύο μαύρα ποιμενικά σαν αρκούδες. Από το τζάκι, που κάπνιζε χειμώνα καλοκαίρι, έβγαινε πορτοκαλοκόκκινος καπνός, και τις νύχτες τραγουδούσε αραβικά ακαταλαβίστικα μοιρολόγια, συνοδεύοντας τα ουρλιαχτά των τσακαλιών που είχαν τις φωλιές τους σε κουφάλες από αιωνόβιες βελανιδιές στην κορυφή του βουνού. Η Μάγισσα, όπως την αποκαλούσαν στο χωριό, είχε μέσα σε γυάλες με φορμόλη το κεφάλι μιας οχιάς και έναν σκορπιό, κι είχε βάλει τα αχαμνά του ενός ποντικοκάστορα μέσα σε ένα μπουκάλι με κίτρινο υγρό. Τον άλλο ποντικοκάστορα τον είχε βαλσαμώσει και τον είχε τοποθετήσει σε ένα αυτοσχέδιο ράφι από καλάμια – τα γυάλινα μάτια του ήταν πάντα στραμμένα προς την πόρτα. Η σκόνη αιωρούνταν στον χώρο κι οι ακτίνες του ήλιου τρύπωναν από τις σχισμές της πόρτας. Την εποχή που η Μάγισσα ζούσε στον μακάβριο κόσμο της, στην άλλη άκρη του χωριού μεγάλωνε ο ήρωάς μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Το αεροπλάνο τροχοδρόμησε στον διάδρομο προσγείωσης στο Ελληνικό και ο Χάρης έλυσε τη ζώνη ασφαλείας τεντώνοντας τα χέρια του για να ξεμουδιάσει. Ο Περικλής στο διπλανό κάθισμα τον παρακολουθούσε. Η πτήση με αεροσκάφος των Κουβανικών Αερογραμμών έως το αεροδρόμιο της Ρώμης θύμιζε κινηματογραφική περιπέτεια. Οι αναταράξεις ήταν έντονες και οι επιβάτες είχαν την εντύπωση ότι το αεροσκάφος μπορούσε να πέσει. Οι αεροσυνοδοί καθησύχασαν τον φόβο που ένιωθαν ακόμα και οι πιο ψύχραιμοι. Ο Χάρης καθόταν αδιάφορα σε όλη τη διάρκεια της πτήσης και τέντωνε το μακρύ, γυμνασμένο κορμί του νωχελικά στο κάθισμα, σαν να απολάμβανε στιγμές ξεκούρασης σε μια αναπαυτική πολυθρόνα. Ο θυμός του είχε καταλαγιάσει. Κατά τη διάρκεια της πτήσης ο Περικλής είχε παρατηρήσει από το παράθυρο του αεροπλάνου τις πολλές μαυρισμένες βίδες στο φτερό και ευχόταν να μη διαλυθεί μέχρι να φτάσουν στον προορισμό τους, ενώ ο κοκκινοτρίχης φίλος και συνεργάτης του κοιμόταν παρά τα άσχημα νέα που τους είχε ανακοινώσει ο πρέσβης.

Ο Χάρης ήταν πρωταθλητής πυγμαχίας και συνεργάτης του Περικλή πάνω από είκοσι χρόνια. Οι δυο τους ήταν παράδειγ-

μα αγαπημένων φίλων και πετυχημένων αντρών που κατάφεραν να αποκτήσουν όσα μπορεί να ονειρευτεί ένας νέος, ξεκινώντας τη ζωή τους από τις χαμηλές κοινωνικές τάξεις. Πριν από λίγες μέρες απολάμβαναν την άνοδο του χρηματιστηρίου. Οι δυο τους είχαν περάσει από όλες τις ρουλέτες και τα τραπέζια των καζίνων αφήνοντας τεράστια ποσά. Είχαν ποντάρει επίσης μεγάλα ποσά σε άλογα στον ιππόδρομο και κυκλοφορούσαν στα καλύτερα νυχτερινά μαγαζιά της πρωτεύουσας ζώντας μέσα στη γλιδή. Επέστρεφαν στην Αθήνα ελπίζοντας να προλάβουν την καταστροφή.

Ο Περικλής, καθισμένος δίπλα στον κοιμισμένο Χάρη κατά τη διάρκεια της πτήσης, για να μη σκέφτεται όσα τους περιέμεναν, έκανε μια αναδρομή της παράξενης πορείας του από την ηλικία των δεκατεσσάρων ετών έως σήμερα. Ήταν η εποχή που ζούσε στο χωριό. Στο μυαλό του αναδύθηκε η γριά Μάγισσα και αναλογίστηκε όλα όσα είχε βιώσει στο πρωτόγονο καλύβι της, που προμήνυαν τη μετέπειτα πορεία του – αν και τότε φυσικά δεν το γνώριζε. Και πώς να το γνώριζε, αφού, μέχρι να τη συναντήσει, κανένας δεν είχε δείξει το παραμικρό ενδιαφέρον για την ύπαρξή του. Η γριά Μαρिγούλα ήταν η μόνη που του είχε δώσει σημασία, καθώς τον χρειαζόταν για να της κάνει τα θελήματα. Έτσι, ο Περικλής έβρισκε καταφύγιο στο απόκοσμο καλύβι της. Τον εντυπωσίαζαν όλα εκείνα τα παράξενα αντικείμενα που την περιέβαλλαν. Δεν τρόμαζε ούτε από τα πυκνά φρύδια της ούτε από τις παγωμένες κόρες των ματιών της, που τον κοιτούσαν με απαξίωση επειδή ήταν λιπόσαρκος. Πράγματι, δεν θύμιζε σε τίποτα τους μελαψούς και νευρώδεις κοντόλαιμους προγόνους του, με τις φαρδιές πλάτες, που έμοιαζαν καμωμένοι για να επιβιώνουν τόσο κατά τους ψυχρούς μήνες του χειμώνα

όσο και κατά τη διάρκεια των υγρών καλοκαιριών στους αδιάβατους βάλτους και στους αφιλόξενους λόγγους. Κατά την περίοδο των βροχοπτώσεων τα πάντα πνίγονταν κάτω από τη λάσπη και τα ποτάμια νερού που προκαλούσαν οι κατακλυσμιαίες βροχές.

Το καλύβι της Μاريγούλας, εκείνους τους δύσκολους μήνες, έμοιαζε να πλέει σαν βάρκα, καθώς ήταν εκτεθειμένο στους βοριάδες, που προξενούσαν αρκετές ζημιές τις οποίες η γριά επιδιόρθωνε δίχως καμιά βοήθεια. Η Μاريγούλα, για να μην πνιγεί όταν πλημμύριζε ο τόπος, είχε μία καλαμωτή πιασμένη σε τέσσερις φούρκες από χοντρούς κορμούς και σκαρφάλωνε εκεί σαν νυχτερίδα, ενώ έξω στην ελιά είχε δεμένη μία βάρκα διά παν ενδεχόμενο. Από τότε που η κοινότητα έφτιαξε το κανάλι, δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος πλημμύρας, αλλά η βάρκα και η καλαμωτή είχαν παραμείνει στη θέση τους. Παρότι οι περισσότεροι απέφευγαν τις επισκέψεις στο στοιχειωμένο καλύβι της, μερικά σούρουπα όλο και κάποια σκιά τρύπωνε. Ήταν γυναίκες πληγωμένες, δαρμένες, κάποιες που δεν είχαν παιδιά και ήθελαν να αποκτήσουν και κάποιες άλλες αλαφροϊσκιωτες που είχαν ανάγκη από τα γιατρικά και τις μαγανείες της.

Ο Περικλής είχε πλησιάσει στο καλύβι της Μάγισσας από περιέργεια και δίχως φόβο, παρά τις διαδόσεις για την αντίχρηστη και διαβολική γριά. Το δεκάχρονο αγόρι δεν πτοήθηκε από τους σκύλους-κέρβερους που γάβγιζαν και βρέθηκε να παρατηρεί παραξενεμένος την πλάτη της γριάς και τους καπνούς που έβγαιναν σαν ομίχλη από την πόρτα. Η γριά, δίχως να γυρίσει να κοιτάξει, τον ρώτησε ποιανού παιδί είναι. Ο μικρός της είπε το όνομα του πατέρα του και τα ξασπρισμένα μάτια της άστραψαν.

«Της γκαβής ο εγγονός, ο μπάσταρδος είσαι;»

Ο μικρός δεν γνώριζε τη σημασία της δεύτερης λέξης και κού-

νησε το κεφάλι καταφατικά, αποφασισμένος να εξερευνήσει τον απαγορευμένο και μυστηριώδη κόσμο της.

«Έλα μέσα και κάθισε σε εκείνο το σκαμνί», τον παρότρυνε η γριά.

Έτσι ξεκίνησε η σχέση τους. Από εκείνη τη μέρα η Μαριγούλα, που μισούσε τη γιαγιά του, τον καλωσόριζε και του έδειχνε ένα είδος τρυφερότητας που η ίδια του η γιαγιά δεν του είχε δείξει ποτέ.

Ο λόγος που η τυφλή γιαγιά του τον μισούσε ήταν ο διασυρμός που είχε υποστεί όταν εξαφανίστηκε η νύφη της, αφήνοντάς τον μωρό παιδί στα χέρια της. Ο πατέρας του, ο Αγησίλαος, παρ' όλο που το ένα πόδι του ήταν δέκα εκατοστά πιο κοντό από το άλλο, ήταν δεινός ψαράς. Το πρόσωπό του ήταν αρρενωπό, με σπαστά μαύρα μαλλιά, και το χαμόγελό του λαμπερό. Ο πατέρας της μάνας του, ο παππούς του, ήταν ένας πονηρός έμπορος. Είχε πέντε κορίτσια και του είχε ξεμείνει η πιο όμορφη και πιο ζαβή. Με πολλά παρακάλια, απειλές και τάματα την έπεισε να περάσει από το καφενείο του χωριού για να δει τον υποψήφιο γαμπρό, κι αν δεν της άρεσε να μην τον έπαιρνε. Η Ευανθία πράγματι πήγε, τον είδε να κάθεται, κι εκείνος έχοντας πει το τέταρτο ούζο, της χαμογέλασε με θράσος. Το λαμπερό του χαμόγελο της άρεσε, μιας και ένας που την ήθελε από το χωριό, εκτός από ακαμάτης, ήταν μονίμως σκυθρωπός. Είπε λοιπόν το «να», αλλά όταν τον ξαναείδε την ημέρα του γάμου και διαπίστωσε ότι ήταν κουτσός, κεραυνοβολήθηκε. Η καστανόξανθη, γαλανομάτα, ψηλή κοπέλα, δεν μπήκε στην καρδιά της πεθεράς της, καθώς την είδε – τότε μισοέβλεπε ακόμη – να μυξοκλαίει στο τραπέζι γάμου της. Η κοπέλα μέρες ολόκληρες θρηνούσε στο φτωχοκάλυβό της και καταριόταν τον πατέρα της

κάθε φορά που ο κουτσός ορμούσε πάνω της σαν ταύρος και δεν έβγαινε από τα σκέλια της. Όταν κάποια στιγμή τελείωνε, καθώς ήταν αποκαμωμένος, αποκοιμιόταν ροχαλίζοντας, κι η Ευανθία μούντζωνε μία εκείνον και μία τα σκέλια της, που μέσα στον πρώτο μήνα έμεινε έγκυος. Τίποτα καλό δεν θα συνέβαινε στη συνέχεια. Ο Περικλής ήρθε στον κόσμο χωρίς η μάνα του να νιώθει αγάπη γι' αυτόν και η γιαγιά του τον μίσησε, καθώς στα γαλανά μάτια του έβλεπε τα ξεπλυμένα μάτια της Ευανθίας.

Πριν ακόμη περπατήσει το μωρό, η Ευανθία έμεινε ξανά έγκυος λόγω της ακόρεστης λαγνείας του κουτσού, και κόντευσε να την πιάσει τρέλα. Σε μια επίσκεψη του άκαρδου πατέρα της, έβγαλε όλη της τη χολή και έστειλε μήνυμα στη μάνα της να την ξεγράψει, κόβοντας κάθε οικογενειακό δεσμό. Στη δεύτερη εγκυμοσύνη επισκέφθηκε κρυφά τη Μαριγούλα και, αφού ήπια για μία εβδομάδα το πικρό υγρό που της έδωσε, άρχισαν οι αιμορραγίες. Ο κουτσός την έβαλε στη βάρκα και την πήγε στο νοσοκομείο στην Πρέβεζα, όπου την κράτησαν και του είπαν να επιστρέψει να την πάρει ύστερα από επτά μέρες.

Ο Αγησίλαος αγαπούσε βαθιά την Ευανθία, παρ' όλο που ήταν στρυφνή. Από την έγνοια του έπινε για τρεις ημέρες. Την τέταρτη μέρα, πριν ακόμη βγει ο ήλιος, μπήκε στη βάρκα, και, κωπηλατώντας με αγωνία πολλές ώρες, έφτασε στο λιμάνι της πόλης. Στην είσοδο του νοσοκομείου η καρδιά του χτυπούσε ακανόνιστα από ανησυχία για το αν όλα είχαν εξελιχθεί καλά, κι αν θα μπορούσαν να γυρίσουν στο χωριό. Όμως, όταν μπήκε στο δωμάτιο, ιδρωμένος και με την ψυχή στο στόμα, νόμισε ότι τα μάτια του τον ξεγέλασαν εξαιτίας της κούρασης από το τρίωρο ταξίδι. Η γυναίκα που ήταν ανακαθισμένη στο κρεβάτι δεν ήταν η Ευανθία! Ο κουτσός άντρας, τρελός από την αγω-

νία και με αστείο χορευτικό βάδισμα, πλησίασε στο γραφείο της προϊσταμένης, μιας ξινής κοντούλας, η οποία τον ενημέρωσε ότι η Ευανθία είχε φύγει την προηγούμενη μέρα κρυφά, χωρίς να πάρει εξιτήριο, και ότι είχε αποβάλει την ίδια εκείνη μέρα που την είχε φέρει. Την κοίταξε δακρυσμένος και με τρεμάμενη φωνή ρώτησε:

«Και πού πήγε;»

«Πού θες να ξέρω εγώ;» του απάντησε η προϊσταμένη.

Οι παγωμένες λέξεις μπήχτηκαν στην καρδιά του σαν καρφιά και έκλεισαν τον μικρό κύκλο του οικογενειακού τραγέλαφου στον οποίο ζούσε επί δύο χρόνια. Κούτσα κούτσα απομακρύνθηκε καθώς η προϊσταμένη τον κοιτούσε αδιάφορα. Από εκείνη τη στιγμή ο Αγησίλαος, είτε νεκρός ήταν είτε ζωντανός, δεν είχε καμία διαφορά. Μπήκε στη βάρκα του παραδομένος στη θλίψη και σε ολόκληρη τη διαδρομή θρηνούσε, καθώς όλα μέσα του ήταν τελειωμένα, σαν να μην είχαν συμβεί ποτέ.

Έφτασε το βράδυ στο καλύβι και ανήγγειλε το μαντάτο στη μάνα του, που άρχισε να τραβάει τα μαλλιά της κοιτάζοντας με μίσος το μωρό, που της θύμιζε το πέρασμα της Ευανθίας από τη ζωή τους. Έπιασε το μοιρολόγι σαν να είχαν πεθάνει όλοι γύρω της, ενώ ο Αγησίλαος βογκούσε ξαπλωμένος στην ψάθα. Έτσι ο μικρός θα μεγάλωνε με έναν πατέρα χαμένο στον κόσμο του ποτού και μια γριά που τον μισούσε. Επιπρόσθετα, μεγαλώνοντας γινόταν ολόιδιος «η πουτάνα που παράτησε το παιδί της και τον ρεζίλεψε στο χωριό». Αυτή – αλλά και πολλά άλλα – ήταν η μόνη επωδός της γριάς: «Πού ακούστηκε να φύγει γυναίκα από το σπίτι της! Αν ήμουν άντρας, θα την ξετρύπωνα από του βοδιού το κέρατο και θα την έσφαζα σαν κατσίκι». Η γριά ύστερα από λίγους μήνες αποτυφλώθηκε και στην αρχή θεώρησε θέλημα

Θεού την αναπηρία της, για να μη βλέπει κάθε μέρα μπροστά της τον καρπό της ντροπής.

Ο καιρός κυλούσε και το αγόρι βίωνε από την κούνια του το μίσος της γριάς και την ανυπαρξία του πατέρα. Σε πείσμα των υπολοίπων όχι μόνο μεγάλωνε, αλλά γινόταν ένα όμορφο ψηλόλιγγο παλικαράκι που σταδιακά θα έβρισκε ως υποκατάστατο της οικογένειας το άντρο της Μαριγούλας, η οποία είχε μεγάλη αντιπαλότητα με τη γιαγιά του.

Αυτή η αντιπαλότητα είχε τις ρίζες της στο παρελθόν και η αιτία ήταν ότι η γιαγιά του Περικλή είχε παντρευτεί τον άντρα που αγαπούσε η Μαριγούλα. Η Μαριγούλα, γεννημένη το 1885, βίωσε την Τουρκοκρατία έως το 1912, και είχε γίνει ερωμένη του Τούρκου αγά της περιοχής, καθώς ο πατέρας της ήταν μπιστικός στα κοπάδια του. Ήταν συνομήλικη με τον παππού του μικρού και μεγάλωναν μαζί έως τα δώδεκά τους χρόνια. Η Μαριγούλα τον αγαπούσε και θεωρούσε ότι θα γινόταν η γυναίκα που θα του έκανε παιδιά. Όμως, ο αφέντης του πατέρα της τη διάλεξε, σε εκείνη την τρυφερή ηλικία, για να γίνει δουλάκι στον οντά του. Ήταν άγριος άντρας με μεγάλη κοιλιά και σκληρά γένια που πλήγωναν το τρυφερό δέρμα του μικρού κοριτσιού. Η Μαριγούλα έκλαιγε σιωπηλά για τη μοίρα της και περίμενε να μεγαλώσει για να την πάρει ο Περικλής γυναίκα του και να γλιτώσει από το μαρτύριο.

Τα χρόνια πέρασαν και, από τη μία ο αφέντης, από την άλλη ο νέος, γεύτηκαν τους χυμούς του κορμιού της. Στα είκοσι δύο της, η Μαριγούλα, έχασε ξαφνικά τη γη κάτω από τα πόδια της, όταν αντίκρισε τη σούστα να σταματάει μπροστά στην αυλή του άντρα που τον θεωρούσε δικό της και να ξεφορτώνουν τα προικιά τού γάμου του. Ο άκαρδος νέος είχε αθετήσει τον λόγο του

και παντρευόταν μια ξενομερίτισσα, φαρδοκάπουλη σαν τη φοράδα του παπά. Την ίδια στιγμή που έβλεπε όλα αυτά, μάτωσε το στόμα της και μέσα σε μία εβδομάδα έπεσαν τα δόντια της. Όσες μαγανιές και μάγια κι αν σκαρφίστηκε, όσα φίδια και αν έκαψε κάτω από την πανσέληνο, τίποτα δεν κατάφερε. Οι επικλήσεις της στις υπέργαιες και απόκοσμες σκοτεινές δυνάμεις, το μόνο που κατάφεραν ήταν ο άπιστος εραστής της να αποκτήσει ένα παιδί όλο κι όλο, κι αυτό κουτσό. Τα υπόλοιπα έξι βρέφη, η γυναίκα του τα γέννησε πεθαμένα. Ο αγαπημένος της ποτέ δεν επέστρεψε σ' εκείνη. Ο Περικλής πέθανε αιφνίδια στα τριάντα του και άφησε τη γυναίκα του χήρα και τον κουτσό Αγησίλαο, οχτώ χρονών παιδί, προς μεγάλη ικανοποίηση της Μάγισσας, που ποτέ δεν συγχώρησε την ξενοφερμένη η οποία της έκλεψε εκείνον που αγαπούσε. Το χωριό γνώριζε την ιστορία του παππού του, Περικλή και της Μάγισσας. Όλοι απέδιδαν τα δεινά της οικογένειας στα μάγια της Αιγύπτιας, όπως την αποκαλούσαν περιφρονητικά. Το προσωνύμιο δεν ήταν τυχαίο.

Μετά τον αποκεφαλισμό του Αλή πασά το 1922, η Βαλιντέ Σουλτάν δώρισε την πόλη και τον κάμπο στον αντιβασιλέα της Αιγύπτου, με αποτέλεσμα να εποίκισουν την περιοχή για εξήντα χρόνια Αιγύπτιοι άρχοντες και στρατός. Έτσι, λοιπόν, ο Τούρκος αγάς, επειδή ήθελε να έχει την εύνοια ενός Αιγύπτιου αξιωματούχου, δώρισε τη δεκαπεντάχρονη Μαριγούλα σε κάποιον που είχε τρεις γυναίκες στον οντά του. Η Μαριγούλα εκπαιδεύτηκε στα μυστικά της σαγήνης από τις τρεις Αιγύπτειες καλλονές. Εκεί γνώρισε όλα τα ερωτικά τερτίπια. Έμαθε πώς αποτρίχωναν τα απόκρυφά τους και πώς έτριβαν το σώμα τους με αρωματικά έλαια από βότανα που τρέλαιναν τους άντρες. Η Μαριγούλα για τρία χρόνια μαθήτευε στα μυστήρια του έρωτα

και μάθαινε πώς να σαγηνεύει τους άντρες παρατηρώντας τα φερσίματα των παλλακίδων, που κάλυπταν σε αραχνοῦφанта πέπλα τα λάγνα μάτια τους. Καθώς συνέβαιναν μεγάλες αναταραχές και τα πράγματα άλλαξαν, μια μέρα ο αξιωματούχος εγκατέλειψε ξαφνικά την πόλη παίρνοντας μαζί και το χαρέμι του. Η Μαριγούλα επέστρεψε στο μίζερο καλύβι της για να ζήσει ξανά με τον δούλο πατέρα της. Ο Περικλής, εντωμεταξύ, είχε ήδη καταφύγει σε άλλο χωριό. Η Μαριγούλα όμως, επειδή ήταν αχόρταγη στον έρωτα, κατά τη διάρκεια της απουσίας του ενέδωσε στην πολιορκία ενός νέου που είχε πολλά χωράφια και ένα πλινθόκτιστο σπίτι. Η Μαριγούλα χρησιμοποίησε όλη της την τέχνη για να τον παγιδέψει και με τα μαντζούνια από την Αίγυπτο μέσα σε τρεις μήνες τον είχε ξετρελάνει. Τον πότιζε συνεχώς με βότανα που είχε υγροποιήσει στις γυάλες της. Εκείνος περίμενε τα βράδια ώσπου να δει τον πατέρα της να φεύγει, για να πάει να φυλάξει τα αρνιά από τα τσακάλια που αλώνιζαν στον κάμπο, και ορμούσε τρελαμένος μέσα στο καλύβι, όπου τον περίμενε η κοπέλα, για να ζήσουν στιγμές αχαλίνωτου έρωτα.

Ο πατέρας της ενημερώθηκε από τον Τούρκο αγά, που τη ζήλευε ακόμη, και έστησε καρτέρι για να διαπιστώσει την αλήθεια. Ο πατέρας της Μαριγούλας, βοσκός από μικρό παιδί, ήταν καλοκάγαθος και πιστός χριστιανός. Η γυναίκα του είχε πεθάνει στη γέννα. Η μοναχοκόρη του μπορεί να ήταν λίγο ζωηρή, αλλά δεν του είχε πει ποτέ κανένας κακή κουβέντα γι' αυτήν. Για να του το πει ο αφέντης, κάτι ήξερε. Όταν έσπρωξε την πόρτα του καλαμοκάλυβου και αντίκρισε ανάμεσα στους ατμούς τα δύο κορμιά γυμνά στο πάτωμα να παλεύουν σαν λυσσασμένα, του ήρθε κόλπος και σε τρεις μέρες πέθανε.

Η Μαριγούλα τον έθαψε και, ικανοποιημένη από την εξέλιξη, με ελεύθερο πια το πεδίο, σχεδίαζε τη ζωή της, αλλά ο εραστής της δεν ξαναπάτησε στο καλύβι μετά το θλιβερό συμβάν. Μάταια εκείνη τον περίμενε. Δύο φορές που τον συνάντησε, εκείνος την αγνόησε στρέφοντας αλλού το κεφάλι του. Τα μάγια της πήγαν χαμένα και τους επόμενους μήνες αποφάσισε να περιμένει τον Περικλή. Κατά τη διάρκεια του άγονου χρόνου της αναμονής, πήγε για πέντε μέρες σε ένα μοναστήρι με σκοπό να τελειοποιήσει την τέχνη της. Το μοναστήρι βρισκόταν ανάμεσα στο κάστρο των Ρωγών και στα ερείπια της Νικόπολης. Φεύγοντας από κει έκλεψε ένα βιβλίο εξορκισμών, επειδή ήθελε να εμβραθύνει τις γνώσεις της. Στη συνέχεια, όμως, δέχτηκε το μεγάλο πλήγμα εξαιτίας της προδοσίας του Περικλή.

Η Μαριγούλα είχε απομείνει πλέον χωρίς πόρους. Έτσι, αναγκάστηκε να μάθει να στήνει παγίδες και να καλλιεργεί τον κήπο της για να τρέφεται. Ταυτόχρονα όμως η φήμη ότι είναι μάγισσα εξαπλώθηκε γρήγορα και την απομόνωσαν όλοι εξαιτίας του φόβου τους. Ζούσε ξεκομμένη απ' όλους εκτός από τον αγροφύλακα, που, από καιρού εις καιρόν, περνούσε για να ελέγξει ως όφειλε την κατάσταση, ώστε να κρατάει το χωριό σε τάξη. Ο αγροφύλακας ήταν εκπρόσωπος της χωροφυλακής, που έδρευε στο παραπάνω κεφαλοχώρι, και έδινε μια φορά στις δεκαπέντε μέρες αναφορά στον ενωμοτάρχη για όσα συνέβαιναν.

Ο Περικλής, ο νεότερος, έκλεινε τα δεκατέσσερα, όταν η Μάγισσα, που του είχε καλλιεργήσει το μίσος για την τυφλή γιαγιά του, προχώρησε και παραπέρα βάζοντας σε εφαρμογή το σχέδιό της. Κάποια βράδια του έδινε να πει ένα ρόφημα από βότανα και φύλλα καναβουριάς, με αποτέλεσμα το παιδί να περνάει σε έναν

κόσμο ψευδαισθήσεων. Αποκοιμιόταν στο καλύβι της, και το πρωί, αφού πρώτα πήγαιναν να μαζέψουν τις παγίδες, τον έστελνε να κλέβει από τους κήπους διάφορα λαχανικά. Ο μικρός απολάμβανε αυτού του είδους τον κίνδυνο και κάποιες μέρες έφερνε και κότες, ενώ έπιανε και οχιές τις οποίες χρειαζόταν η Μάγισσα.

Η Παντελίνα, η ανιψιά της Μαριγούλας, αποτελούσε το επόμενο βήμα του σχεδίου. Η κοπέλα ήταν δεκαέξι χρονών και από τα δεκατέσσερά της είχε ξεκινήσει την ερωτική της ζωή. Ήταν το μήλον της έριδος για τρία παλικάρια. Και οι τρεις είχαν απολαύσει τα πρώιμα κάλλη της, καθώς ήταν ανεπτυγμένη. Ήταν όμορφη, μελαχρινή και ζωηρή. Το χυμώδες σφιχτό κορμί της μέστωσε γρήγορα και η Μαριγούλα έγινε κρυφά η εξομολόγος της. Η Μάγισσα της έδωσε λεφτά να αγοράσει ό,τι θέλει από τονπραματευτή και, σε αντάλλαγμα, η κοπέλα συμφώνησε να μυήσει τον Παντελή στα μυστικά του έρωτα.

Τη μέρα της μύησης του μικρού η Μαριγούλα είχε βγει στον κήπο να μαζέψει τις χήνες και τις κότες. Ήταν σούρουπο. Μέσα στην καλύβα, πάνω σε μια βελέντζα στο πάτωμα, έγινε η μύησή του, κι αυτό ήταν το κάρριο χτύπημα που η Μαριγούλα θεωρούσε ότι χρωστούσε στην γκαβόγρια, τη γιαγιά του. Έπρεπε το παιδί να ξεμυαλιστεί. Δεν έπεσε έξω· ο μικρός ξετρελάθηκε, με το ξύπνημα της σάρκας να του παίρνει το μυαλό. Κάθε μέρα ήταν έξω από την πόρτα της Μαριγούλας και καθόταν σε μια πέτρα περιμένοντας το κορίτσι, αλλά μάταια. Η Μάγισσα ήξερε τη φωτιά που τον έκαιγε και τον παρακολουθούσε αδιάφορη. Ο Παντελής, αφού περίμενε για ώρες, παραμονεύοντας απελπισμένος στους θάμνους, έπειτα επέστρεψε στο σπίτι του άπρακτος, με σβησμένα μάτια και τα χέρια του να τρέμουν. Το σχέδιο της γριάς προχωρούσε. Ένα βράδυ ο Περικλής αντίκρισε αναπάντεχα την Πα-

ντελίνα να τρυπώνει στον περίβολο του καλυβιού σαν κλέφτρα. Ήταν ήδη απογοητευμένος και είχε ξαπλώσει ρέμπελα στο χορτάρι μπροστά απ' το καλύβι. Με το που την είδε, τινάχτηκε σαν ελατήριο – η καρδιά του ήταν έτοιμη να σπάσει. Η κοπέλα τον πλησίασε και τον προσπέρασε, κι εκείνος την ακολούθησε διστακτικός. Η Μαριγούλα, χωρίς να πει κουβέντα, την κοίταξε όλο νόημα και βγήκε έξω. Ο χτεσινός, ανέμελος αλητάκος, που μέχρι πριν από λίγο έπιανε οχιές, αλώνιζε τους λόγγους, έπιανε ψάρια και έκλεβε τα μπουστάνια αδιάφορος, τώρα ιδρώνει και αγκομαχούσε σαν κάπρος έξω από το καλύβι. Το φαφούτικο στόμα της γελούσε και τα μάτια της γυάλιζαν από ικανοποίηση καθώς σκεφτόταν την αντίπαλό της: «Θα τον κάνω εγώ, γκαβόγρια, να μη θέλει να σε ξαναδεί», μονολόγησε κοιτώντας το φεγγάρι.

Ο Παντελής ξαναμμένος ένιωθε τα πόδια του να τρέμουν και μια φωτιά τον έκαιγε στο υπογάστριο. Η κοπέλα στράφηκε αργά προς το μέρος του. Στα μάτια του έβλεπε πόσο την ήθελε: «Με περιμένεις», γουργούρισε κατεργάρικα. Εκείνος κατέβασε το βλέμμα του και τοποθέτησε τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά για να κρύψει την κατάσταση του. Η Παντελίνα άπλωσε το χέρι της και ανασήκωσε το πιγούνι του. Τα στήθια της ευθυγραμμίστηκαν με τα μάτια του. Έσκυψε και ακράγγιξε το στόμα του με τα χείλη της. Τα πόδια του έτρεμαν. Τον έσπρωξε μαλακά, οδηγώντας τον να ξαπλώσει στο πάτωμα. Του μιλούσε καθησυχαστικά, με λάγνα φωνή: «Χαλάρωσε...» Του ανέβασε την μπλούζα και πέρασε τα χείλη της κάθετα στο στήθος του. Καθώς του ξεκούμπωνε το παντελόνι, τον ρώτησε: «Με θέλεις;» Του ξέφυγε ένα βογκητό. Εκείνη δάγκωσε το κάτω χέιλος της και του χαμογέλασε με ικανοποίηση. Το παιδί βαριανάσαινε και η Παντελίνα τον έσφιξε δυνατά πάνω από το ρούχο του, ενώ τον φιλούσε

δίπλα στο αυτί ψιθυρίζοντάς του γλυκόλογα. Ένωσε ντροπή καθώς το μώριό του συρρικνώθηκε σχεδόν αμέσως και ήθελε να κλάψει. Η κοπέλα τού έβγαλε το παντελόνι, τον σκούπισε με το εσώρουχο και ξεκίνησε τρυφερά χάρδια στο μαλακό τρίχωμα της κοιλιάς του. Αμέσως διαπέρασε το κορμί του ηλεκτρικό ρεύμα και συσπάστηκε. Η φωτιά μέσα του ξανάναψε. Εκείνη έβγαλε το φόρεμά της και στη συνέχεια κατέβασε το εσώρουχό της. Το νεανικό της κορμί έλαμπε και, όταν τα σώματά τους ενώθηκαν, ο Περικλής ένιωσε να φτάνει στα ουράνια. Η Μαριγούλα χαχάνιζε καθώς παρακολουθούσε με ηδονοβλεπτική ματιά το σύμπλεγμα από τη μισάνοιχτη πόρτα και ασυναίσθητα έκανε ένα βήμα για να πάει πιο κοντά. Είχε απολαύσει όλη την πράξη και έκανε νόημα στην κοπέλα να φύγει. Η Παντελίνα βγήκε από το καλύβι και κοιτάχτηκαν. Η Μάγισσα σούφρωσε τα χείλια της και σχολίασε: «Καλός είναι και μεγάλος για την ηλικία του», και το κούφιο στόμα της άνοιξε σ' ένα χαώδες γέλιο. Το κορίτσι κούνησε το κεφάλι χαμογελώντας και πήρε το χαρτονόμισμα που της έδωσε η γριά.

«Πότε να 'ρθω πάλι;»

«Άσε να περάσουν τέσσερις πέντε μέρες, να τον σφίξει η ανάγκη, και μετά ξανάρχεσαι».

«Είναι καλό παιδί, γιαγιά».

«Χα χα, κι εγώ καλή ήμουν, αλλά τον παππού του μου τον άρπαξε εκείνη η μισερή, η πουτάνα, η βάρβω του, για να μείνω έρημη στα γεράματα».

«Αφού κι εκείνος πέθανε...»

«Ναι, αλλά τα σκέλια της τον χάρηκαν και το μνήμα του είναι δικό της».

Η κοπέλα την κοίταξε απορημένη και ρώτησε:

«Τι το θέλεις το μνήμα;»

«Άντε να πάρεις καινούργιο φουστάνι με τα λεφτά που σου έδωσα και θα τα ξαναπούμε».

Το κορίτσι χάθηκε στο σκοτάδι. Η Μαριγούλα επέστρεψε στο εσωτερικό της καλύβας και βρήκε τον Περικλή να κουμπώνει το παντελόνι του. Πήγε κοντά του και τα οστεώδη, στραβά δάχτυλά της χούφτωσαν τον καβάλο του. Το παιδί τραβήχτηκε ξαφνιασμένο και η Μαριγούλα είπε μ' ένα στριγκό γέλιο:

«Άμα μεγαλώσεις, θα χορτάσουν τα σκέλια των γυναικών».

Ο Περικλής την κοίταξε σοκαρισμένος.

«Τι με κοιτάς σαν χαζός; Λες να μη σας είδα ξεβράκωτους, όπως σας έκανε η μάνα σας; Κι αυτή μπουμπούκι είναι η ρουφιάνα, αλλά από χαμένο σόι. Κι εσύ λεβέντης είσαι· ευτυχώς θα γίνεις κλωνάρι της μάνας σου και όχι της γκαβής».

Έξω ο αέρας έφερνε μαύρα σύννεφα και τα κλαριά στα δέντρα τα μαστίγωνε δυνατός αέρας. Τον έσπρωξε προς την πόρτα και τον έστειλε σπίτι του, ενώ οι πρώτες στάλες χτυπούσαν τα φύλλα των δέντρων και την αχυροσκεπή της. Άναιψε το λυχνάρι της, σφράγισε την πόρτα και έριξε δυο ξύλα στη φωτιά που είχε χαμηλώσει, ενώ ταυτόχρονα έλεγε ακατάληπτους εξορκισμούς.

Είχε περάσει η νύχτα, η μπόρα κόπασε και ο Περικλής από τα χαράματα καθόταν σε μια πελεκημένη πέτρα που είχε απέξω η γριά για σκαμνί. Το πρωί του είχε ζητήσει ο πατέρας του να πάνε μαζί για ψάρεμα, αλλά αρνήθηκε, δίχως να δώσει σημασία στις φωνές της γιαγιάς του που τον καταριόταν. Ο κουτσός Αγησίλαος έβλεπε τις τελευταίες μέρες τον γιο του να συμπεριφέρεται παράξενα και να μη βοηθάει τη γιαγιά του στο καλύβι, ενώ πολλά βράδια εξαφανιζόταν από το σπίτι.